# Over n snakkerd van n kadde

Achter in toene is vievertje met vief golden vissies derin, joa echt woar, zie blinken in de zunne, ze haiten ook ja goldvissies.

In dij toene woont ook n grode dikke widde koater. Teuntje hait e, n snakkerd dat dij is, hai maint omdat hai zo dik en wit is dat e alles te zeggen het.

Mit steert omhoog wandelt hai in toene en wat zugt e doar?

Woater en der swemt ook nog wat in. Teuntje gaait der es bie stoan kieken en snuffelt hail veurzichteg aan t woater.

Klaain vissie schait hom onder neuze deur, hai schrikt zich n ongelok en valt achterover op t zaand en schelden dat e dee.

“Doe rötvis, wat mainst doe wel, ik haar verdorie wel n haartaanval kriegen kend, ksst, ksst,” zegt e. Poar mussen dij in t boom zitten hebben alles zain en valen bienoa van tak òf van t lachen.

“Ha ha, dij kadde, die snakkerd, wat binnen wie bliede dast doe ook n keer schrikst.”

Teuntje loert ains noar boven. Wacht moar stomme vogels en hai nemt n sprong in t boom, dat roets weg binnen de vogels.

Hoog boven op flat roupen ze nog: “Wie zallen t elk en aine vertellen Teuntje hur, reken doar mor op.”

Mit vergrelde kop lopt kadde weg, gaait onder n bossie zitten naren, en as e roupen wordt: “Kom poessie kom, krigst eten van mie,” mompelt hai: “Och, hol die toch stil aaltied mit dien gebulk; bin der flaauw van en ik wil ook gain eten hebben,” en mit n narege kop lopt e vot.

n Dikke liester zit in hege en ropt: “Wat nou Teun, bist schrokken van n klaain vissie, de mussen hebben mie t verteld, en Trixie de hond lag mit alle vaar poten in de locht te lachen.”

“Och most es heuren,” zegt Teun, “wat die mussen betreft, dij laigen der mor op lös. Ik was mien reactievermogen aan t testen, en dat achterover valen dat was n oefening, t was n koprol en perfect uutvoerd al zeg ik t zulf. En aaldal k zal mor es wat aan dij opzichtege snoavel doun, liekt ja gain kaande op dat oranje ding.”

Liester kikt hom verbluft achternoa, glad sneu, want hai is juust zo wies mit zien mooie snoavel.

“Zo,” denkt Teun, “dij heb ik even mooi op zien nummer zet,” en gaait zich eerst es uutgebraaid wassen.

Mor dij viever, dij trekt hom toch en veurzichteg kiekend of der gain vogels in de buurt binnen stapt e der hen.

Hai gaait op raande zitten kieken, veurzichteg zet e der n pode in. Arregat, dat is ja vreeslek nat! Gaauw trekt zien pode terogge, mor wat zugt hai doar in t woater? n Grode dikke kaddekop!

Na, hou ken dat nou, denkt kadde, n dikke kaddekop in t viever. Hai kikt nog es goud. Spiegeltje, spiegeltje aan de wand, wie is het schoonste in het land? Nou verbeel die mor niks, mit dien dikke vedde kop bist doe dat nait, hur!

Mussen zitten weer te kwettern in t boom, Liester zit er bie en Trixie staait ook deur t hekkie hen te loeren.

“Nou Teun, hou wordt dat, dust ook nog meer oefeningen?”

Rechtop gaait Teun zitten, strikt zien snorhoaren glad en zegt: “Mot je ains heuren, ik zit hier om op te pazen dat er gain aine bie dij klaaine vissies komen ken. k Wil miezulf hailemoal nait priezen, mor ik bin nou ainmoal inte..., intel..., intelligent en ik heb mien veurkommen mit, dus hebben ze mie hierveur aansteld en wat dij oefeningen betreft, dij mouten veur mien conditie, want ik mot der ja aan wennen dit waark te doun.”

“Boe, boe,” roupen mussen. “Ol plaze,” zegt Trixie en Liester zegt: “Zo’n flaauwekul heb ik nog nooit heurd, doe dikke snakkerd, doe eelske kadde en wat mien snoavel betreft: doar bist doe gewoon ofgunsteg op.” En weg binnen ze.

Och, denkt Teun, ze waiten ja nait beter en stoateg gaait e weer bie de viever zitten en kikt aal noar zien spaigelbeeld. Wat bin ik toch n knappe vent. Most es noar mien oren kieken en mien snorhoaren. Zukke langen het gain aine. Hai blift hier mooi zitten, ken e lekker kieken hou mooi of e is.

En in t huus zeggen mensen tegen elkoar:
“Nou most es kieken, Teuntje zit bie ons vievertje op de vissies te pazen. Wat n laiverd is t toch.”
Joa, joa, zie mozzen ains waiten.

Auteur: Antje Smit-Hazewinkel

Inspreker: Dolf Houwing